

— „На мене ли? Никой!“

„Никой ли? И ти си тукъ? Немà се свърши войната?“

— „Не, войната не е свършена, но азъ скришомъ избѣгахъ отъ любовъ къмъ тебе, Пауно!“

„Отъ любовъ къмъ мене? — Пауна кжсо и остро се размѣла. — Немà ти мислишъ, че ми е приятно да имамъ за годеникъ бѣглецъ, който е захвърлилъ своето знаме? Бѣгай отъ очитѣ ми!“

— „Какъ, Пауно? Така ли ме ти обичашъ, че ме пращашъ да умра, да загина . . .“

„Върви, кждѣто искашъ! Знай само, че азъ никога нѣма да бжда твоя жена. Да бжда принудена да прѣзирамъ своя мжжъ — не, това азъ никога нѣма да понеса!“

— „Ти любишъ друго!“

„Не, Танасе, азъ обичамъ тебе, само тебе! За тебе азъ по цѣли нощи не спя. Ала менѣ и на сънъ не ми е минавало прѣзъ ума, че ще имамъ мжжъ — страхливъ.“

И съ тѣзи думи Пауна закрила лице съ ржцѣ и заплакала.

— „Азъ пѣкъ се надѣвахъ, че ти съ радость ще ме приемешъ и ще ме скриешъ у васъ.“

„О, какъвъ срамъ! извикала младата дѣвица: какъвъ срамъ, че съмъ се обручила съ тебе. Казвамъ ти: по-скоро ще се запали планината, отколкото азъ да стана твоя жена!“

— „А азъ ти пѣкъ казвамъ, извикалъ Танасъ, че ти ще ме видишъ само раненъ и осакатенъ или мъртавъ!“

Говорейки тѣзи думи, младитѣ стояли единъ срѣщу други, и очитѣ имъ пущали искри въ тъмнината.

Въ сжщата минута въ въздуха се прѣснала червена свѣтина. Тѣ се озърнали и видѣли, че единъ отъ скалиститѣ върхове на планината въ пламъци. Младитѣ останали като гръмнати. Въ съсѣднитѣ кжщи взели да се отварятъ прозорци. Едни викали, че гората гори, други — че планината гори. Кучетата лаели, пѣтлитѣ кукурижели.